

Om der kan komme et Resultat ud deraf, kan jeg ikke gøre mig noget Begreb om, men jeg vil gerne overfor Venstre, særlig overfor Venstres Ordfører, der igen udtalte sig om Folketingsvalg og Folkeafstemning, sige, at i de mange Kampaar, da Forsvars-sagen var Stridsspørgsmaalet mellem Venstre og Højre, var det Venstres bestemte Standpunkt, at i en Sag, hvor man kræver, at Ungdommen i en given Situation skal ofre Livet, hvor man ikke kan lade Frihedsbegreberne raade, men maa tage Tvangen, den almindelige Værnepligt — i saadanne Spørgsmaal gaar det ikke an, at et Mindretal vil have sine Anskuelser til at være raadende overfor et Flertal. Om Flertallet har Ret i sin Opfattelse, om Flertallet ser rigtigt paa Sagen, er i og for sig ikke det afgørende. Det afgørende er, at Flertallet har Ret til at raade, særlig i et Spørgsmaal som dette.

Hvis Venstre nu mener, at disse Forslag er af en saadan Art, at Partiet ikke kan gaa med til en Ordning med dem som Grundlag, hvis Venstre hindrer en Folkeafstemning og ved sin Stilling i Landstinget hindrer Folketinget i at faa de Forslag gennemført, som der er Flertal for her, hvis Venstre vil holde paa i det mindste i 4 Aar at opretholde en Ordning, som de to Valg, der har været affholdt i Aar, peger paa, at der ikke er et Flertal bagved, saa er det et fuldkomment Brud med Fortiden, saa er det at stille sig paa de Konservatives gamle Stade. Saadan er Stillingen. Det konservative Folkeparti eller rettere det gamle Højre havde den Opfattelse, at dette, om det var et Flertal eller et Mindretal, der stod bagved en Militærordning, var i og for sig uvæsentligt, det væsentlige var, at den militære Sagkundskab blev den raadende. Nu har de Konservative indtaget et noget andet Standpunkt, de har ogsaa svigtet den militære Sagkundskab; men at de i det hele taget modsætter sig en Folkeafstemning og vil gøre, hvad de kan, for at opretholde en Ordning, selv om de har en levende Forstaaelse af, at Flertallet af Befolkningen er imod den, undrer mig ikke, det er kun i god Kontakt med den Politik, som føres af konservative Politikere Verden over.

Den Diskussion, der har været ført gennem de mange Møder, har i det væsentlige dels drejet sig om, hvorledes Danmark folkeretlig set vilde blive stillet, hvis vi gennemførte Afrustningsforslagene, dels om, hvorledes Danmarks Stilling var under Verdenskrigen, og hvorledes Militærlovene af 1909 blev gennemført. Med Hensyn til det folkeretlige, med Hensyn til Stillingen

udadtil er der givet udtømmende Svar af den højtærede Udenrigsminister og med Hensyn til det andet Spørgsmaal af den Mand, der ledede Forsvaret under Krigen, det ærede Medlem Hr. P. Munch. Derfor kan jeg, idet jeg ganske kan slutte mig til disse Udtalelser, unnlade at svare paa Spørgsmaal desangaaende og skal ogsaa unnlade det af den nærliggende Grund, at jeg, hvad jeg paa Forhaand erkender, ikke vil være i Stand til at føre en Diskussion om Folkeret og ikke vil være det ærede Medlem Hr. Axel Møller, som f. Eks. kommer med lange Citater af, hvad Folkeretslærere har sagt i andre Lande, og udvikler, hvorledes man juridisk skal fortolke disse Udtalelser, jævnybyrdig i en Diskussion paa dette Omraade. Men paa dette Omraade har den højtærede Udenrigsminister givet udtømmende Svar paa alle Udtalelser og Spørgsmaal, der er blevet fremsat.

Jeg skal dog sige til det ærede Medlem Hr. Axel Møller, at der er eet Omraade, hvor jeg drister mig til at tale lidt med. Jeg hørte, jeg kan sige med stor Beundring, paa den juridiske Sagkundskab, der ligefrem vældede ud af de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem; men naar det ærede Medlem citerer dette: Ingen er forpligtet over sin Eyne, vel at mærke, naar han ikke har gjort sig selv evneløs, saa spørger jeg: Ja, men har Danmark da ikke gjort dette? Naar vi i Dag her i Danmark alle erkender, at vort Land er i en vanskelig Stilling, at det har en saadan Beliggenhed, at Forsvarsopgaven vel nok er vanskeligere for Danmark end for andre Lande i Forhold til Landets Størrelse, og vi saa kun uddanner $\frac{1}{4}$ af det vaabendygtige Mandskab, hvordan forliger det ærede Medlem saa hermed, at vi er forpligtede, saa langt Evnen rækker? Hvordan kan vi saa sige: De $\frac{3}{4}$ renoncerer vi paa, og saa har vi alligevel fyldestgjort, hvad vi skulde?

Jeg kunde forstaa det ærede Medlems Standpunkt, hvis han sagde: Vi er ikke uenige i, at vi i de allerfleste Tilfælde vil være militært afmægtige, men vi maa ikke gøre os selv evneløse. Har vi da ikke ved Militærordningen af 1922 gjort os selv evneløse i en saadan Grad, at man fra Udlandets Side, naar vi en Gang skal melde os under den folkeretlige Domstol, og den skal til at dømme, vil sige: Hvad gjorde I selv? Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde jo, at Svaret vilde lyde nede i Genève: Hjælp dig selv, saa hjælper Folkeforbundet dig. Det vil sige: Hjælper du ikke dig selv, saa hjælper Folkeforbundet dig ikke. Jeg maa